

ПРЕГЛЕДЪ.

ДНЕШНАТА НИ ЛИТЕРАТУРА.

До преди освобождението ни, потиснати и онеправдани, малцина бѣха ония, които работѣха въ полето на литературата, съ едничката цѣль може би: да бъдатъ националното чувство въ поробения ни народъ и да го изведемъ на пѣтя, по който може да се скжсатъ тѣжкитѣ вериги на черното робство.

Но макаръ и малцина, всичко онова, което е останало отъ тѣхъ, като редакъ и скѣпъ споменъ ни напомня за ония незнайни ратници, макаръ и онеправдани и лишени отъ национална гордостъ сж били достатъчно силни, смели но горди, за да се почувстватъ призвани за ползотворна творческа дѣйностъ:—тѣ издигнаха паметника на националната ни литература. И, ако и малка, живителната струя отъ ония смѣтки врѣмена се чувствува и днесъ. Ботевъ—разпалениятъ въ него врѣме революционеръ, който умре за свободата на българина, бѣше и останъ единъ отъ първитѣ изъ между ония писачи, ратували за родината, но който съ простотата на стиховетѣ, съ пламжка на силата, на чувството, можа да заеме и заема едно завидно и заслужено мѣсто. Неговото име се пази като свѣтиня и образецъ. И днесъ, когато ние празнуваме день въ негова честь и име—навсѣкжде, по цѣлата родина, той е милъ и почитанъ—скжтанъ въ гжнкитѣ на душитѣ ни като символъ на нѣщо толкова скжпо и любимо. По всички вестници и списания страницитѣ се пжлватъ съ биографията му и съ възпоменателни белѣжки отъ онова паметно врѣме, което служи за примѣръ и назидание на младитѣ. И наистена, има защо да се носи отъ уста въ уста неговото име, защото неговитѣ песни и огнени и бурни сж изпѣти отъ една безпокойна буйна натура, която заслужава уважението и симпатииаѣ на всички добри българи.

Отъ Ботевъ, по право отъ освобождението насамъ, българската литература последователно отрезнява и се оформява вече не само като една книжнина, която има за цѣль да буди националното чувство и да повдига творческия духъ на българина, противъ враговетѣ му и като такава, която да задоволява вече естетическитѣ нужди и да служи за духовна